

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος τρίτον τοῦτο εἶναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια δεκακόσα ὀγδοήντα ἔξη,
εἰς αὐτὸ τὸ χρόνον καὶ θὰ μᾶς τρέξη.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνη,
κι' εἴταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεδαίνη.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι, — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν,
ἰσχυρὰ καὶροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομή γὰ καθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταί — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὕτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαί — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς 'στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μᾶς μιὰ δεκάρα.

Ἐξὴ τοῦ Σεπτεμβρίου
καὶ χαλασμός Κυρίου.

Ἐκατὸν τριάντα τρία,
καὶ γὰ σπήτια φασαρία.

Καὶ μερικὰ
σημαντικά.

Παρασκευαὶ μεγάλαι σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσι,
καρὶα ἢ Ἀγγλία καινούρια ἐτοιμάζει,
ὁ κύριος θέλει πάλι τὸ αἷμα του νὰ χύσῃ
κι' εἰς σκοιντὰ τὸν ἄλλον, κι' ἐγὼ τοὺς κἀνω χάζι.
Ἄς τραποῦν, ἄς γίνουν κομμάτια καὶ παρτσάδες,
ἀπὸ δὲν ἡσυχάζουν ποτὲ οἱ μασκαράδες.

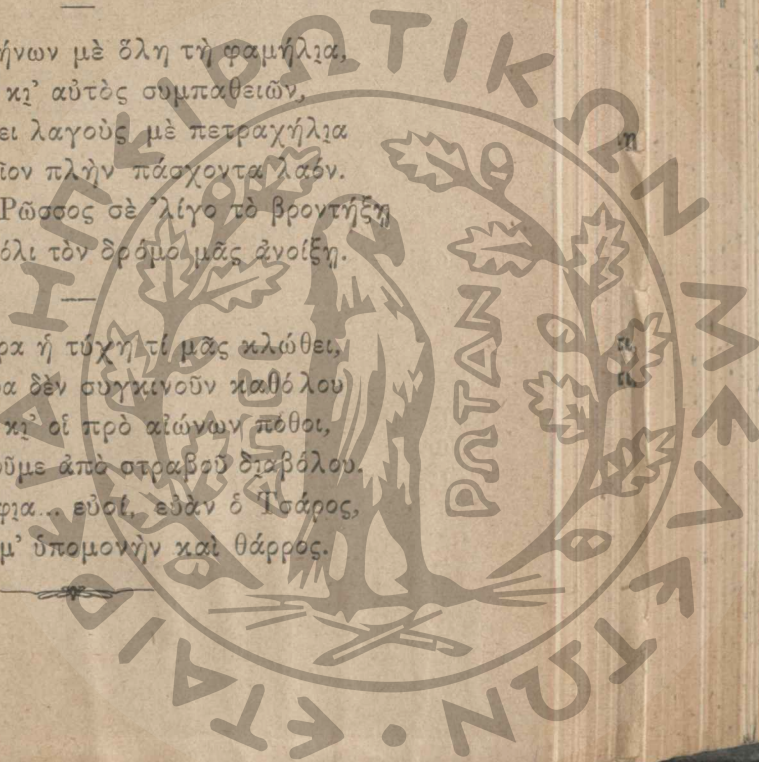
Μηγάτα σπουδαῖα κάθε στιγμὴ καὶ ὥρα
μὲ στέλλει μὲ τὸ σύρμα ὁ κύριος Χαβᾶς,
ἐλὼ καὶ ἐμεῖς ἀκόμη μὲς 'στῶν σεισμῶν τὴ μπόρα
δὲ λησμονοῦμε διόλου καὶ τὰς παρασκευάς.
Σπῆλὴ θὰ γίνῃ νέα διὰ τοὺς σπαθοφόρους,
καὶ ἄλλους, ὅπως λέγουν, θὰ μᾶς φορτώσουν φόρους.

Κι' ὁ κύριος Γρυπάρης ἀνάμεσα τοῦ πόντου
ὡς Ποσειδῶν βυθίζων τὸ ὑποβρύχιόν του,
παράματα μᾶς κἀνει, ποῦ εἶναι νὰ θαυμάσῃς,
καὶ μένει δέκα ὥραις 'στὸν πάτο τῆς θαλάσσης.
Πλῆζει δέ, ὡς λέγει τὸ ἀφελές του στόμα,
ἄλλα νὰ μένῃ καὶ εἴκοσι ἀκόμα.

Ἐπιδρομέων πλήθη κατὰ Μακεδονίας,
ἀντίκτυποι ἀρμάτων εἰς γῆν κι' εἰς οὐρανοὺς,
κι' ὁ ἱατρὸς Παρίσης ὁ ἐξ Ἀβυσσινίας
συμμάχους μᾶς προτείνει καὶ τοὺς Ἀβυσσινούς.
Πολύτιμα δὲ φέρει 'στὸν βασιλέα δῶρα,
γὰ νὰ διασκεδάξῃ καὶ νὰ περνᾷ τὴν ὥρα.

Κι' ὁ βασιλεὺς Ἑλλήνων μὲ ὅλη τὴ φαιήλια,
φορτώματα κομίζων κι' αὐτὸς συμπαθειῶν,
ἀπὸ τὸν Τσάρο φέρνει λαγούς μὲ πετραχήλια
εἰς τοῦτον τὸν γενναῖον πλὴν πάσχοντα λαόν.
Κι' ἴσως γὰ μᾶς ὁ Ρῶσος σὲ λίγο τὸ βροντήξῃ
καὶ μόνος γὰ τὴν Πόλιν τὸν δρόμον μᾶς ἀνοίξῃ.

Ποῖος ξέρει μιὰ ἡμέρα ἢ τύχη τί μᾶς κλώθει,
κι' ἐνῶ τὸ ἔθνος τώρα δὲν συγκινεῖται καθόλου
οὗτ' ἢ Μεγάλ' Ἰδέα κι' οἱ πρὸ αἰώνων πόθοι,
'στὴν Πόλιν νὰ βρεθοῦμε ἀπὸ στραβοῦ διαβόλου.
Ἀλλὰ χερὶ μ', ἀδελφία... εὐδαί, εὐδαί ὁ Τσάρος,
καὶ ὀπλισθῆτε ὅλοι μ' ὑπομονὴν καὶ θάρρος.

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.

- Φ.—'Ητο Τετάρτη, Περικλή, και τρίτη Σεπτεμβρίου, και ο καθένας χαλασμών επρόσμενε Κυρίου, διότι επροφήτευσαν καμπόσοι εκ Βιέννης πώς θα γενή καταστροφή αυτής της οικουμένης. 'Ητο Τετάρτη θλιβερή και Σεπτεμβρίου τρίτη, κι' εγώ επήγα μόνος μου και σκεπτικός 'στο σπίτι, ο ύπνος όμως, Περικλή, δεν μου κλεινε τα μάτια κι' ενόμιζα πως σείνονται καρέκλαις και κρεβάτια. 'Αλλά και άλλοι πάμπολλοι με τα παπλώματά των, μαζί με της γυναίκες των καθώς και τα παιδιά των, εδούληκαν εις τάνοικτά να πέσουν στρωματοάδα, και γάρ σεισμός επέκειτο καθ' ελπην την 'Ελλάδα. Σημεία δε ανήγγειλαν το προσεγγίζον τέλος... και πρώτον μὲν επρόβαλε διάπυρόν τι βέλος, εξακοντίζον φῶς λαμπρόν και φλογερούς σπινθηρας καθ' ελον τὸν δρίζοντα, ὡς λέγουν, της Κερκύρας, ἐξ ἄλλου δὲ 'στην Τρίπολι βροντᾶ και μπουμπουνίζει κι' ἐνός 'Αγίου τὸ σεπτὸν εἰκόνισμα δακρύζει, και οἱ παππάδες παρευθὺς φοροῦν τὰ πετραχήλια κι' εἰ κάτοικοι περίτρομοι πηγαίνουν με μαντύλια και τοῦ σκουπίζουν εὐλαβῶς τὰ δάκρυα ἐκεῖνα, ἀλλὰ δὲν παύει μιὰ στιγμή ὁ 'Αγιος τὴ γρίνα. Τὸν ἐρωτοῦν τί ἐπαθε κι' ἐκεῖνος δὲν τοὺς λέει, και δίχως λόγο νὰ τοὺς 'πῇ δδύρεται και κλαίει, και χύνει τόσα δάκρυα ποῦ λὲς πῶς εἶναι βρύσι κι' οὔτε σεντόνι δὲν ἀρκεί γιὰ νὰ τοῦ τὰ σκουπίση.
- Π.—Και πῶς τὸ ἐξηγείς αὐτό;
- Φ.— Πῶς νὰ τὸ ἐξηγήσω; Κι' ἐγὼ θάρρῳ τὰ κλάμματα μαζί του πῶς θ' ἀρχίσω.
- Π.—Μὰ τί θὰ 'δούν τὰ μάτια μας, βρε Φασουλή καυμένη, ἂν και τὰ εἰκονίσματα θ' ἀρχίσουν νὰ κλαῖνε;
- Φ.—'Αλλ' ἂν ἀρχίσουν, Περικλή, και νὰ 'μιλοῦν ἀκόμη;
- Π.—Θαρρῶ πῶς ἀνετράπησαν τῆς φύσεως οἱ νόμοι. 'Ακούω ἤχον μυκηθμῶν και κρότων ὑπογείων κι' ἰδοὺ τὰ εἰκονίσματα δακρύζουν τῶν 'Αγίων, ἀφίνει δὲ ὁ Σαβδαῶθ τὸν ἀφθαρτὸν τοῦ θρόνου κι' εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὁμιλεῖ διὰ γραπτῶν εἰκόνων, κι' ἴσως κι' ὁ ἴδιος κατεβῇ μιὰ μέρα νὰ τὰ 'ποῦμε, και τὲτ ἂ τὲτ 'μπορέσωμε νὰ συννηνοηθοῦμε.
- Φ.—'Ο κόσμος παρεφρόνησε σοῦ επαναλαμβάνω, και μιὰ σאלάτα ἐγέναν τὰ κάτω και τ' ἀπάνω... κι' ὅσο διαδίνει ὁ καιρὸς κι' ἡ φύσις παραμιάζει, ὁ οὐρανός, βρε Περικλή, 'στην γῆν θὰ πλησιάζει κι' ἐκείνη πρὸς τὸν οὐρανόν...
- Π.— Πῶς τὸ καταλαβαίνεις;
- Φ.—'Εκ τῶν συγῶν καταστροφῶν αὐτῆς της οικουμένης.
- Π.—Τί λές, μωρέ;
- Φ.— Μὰ τὸ σταυρὸ σοῦ λέω, Περικλέτο, πῶς τέτοιο πρᾶγμα γίνεται, κι' ἂν θέλῃς πιάσε το.
- Π.—'Ωστε τὰ στρώματα της γῆς πρὸς τὰ 'ψηλά πηγαίνουν.

- Φ.—Καθὼς κι' ἐκεῖνα τούρανοῦ 'στὰ κάτω κατεδύνουν. Τὸ πρᾶγμα δὲ ἀπλούστατον κατὰ τὸν Πυθαγόρα...
- Π.—Θὰ πέση ἀπὸ μπαστουναῖς 'στὴ ράχη σου σπαλῆρα.
- Φ.—Τὸ κέντρον δὲ τῆς γῆς αὐτῆς ρευστὴ δὲν εἶναι ὕλη, οὔτε ἡ γῆ δὲν φαίνεται ὡς εἶδος τι καμπύλη, ἀλλ' εἶναι ὄγκος στερεὸς και συμπαγής, και γύρω ὑπάρχει δεῦτερος φλοιός...
- Π.— Θαρρῶ πῶς θὰ σὲ δείρω.
- Φ.—Πέριξ δὲ τούτου τοῦ φλοιοῦ κι' ὀλίγον περαιτέρω...
- Π.—Βρε πάψε, ἀφιλότιμε, και θὰ 'στὴν καταφέρω.
- Φ.—Πέριξ δὲ τούτου τοῦ φλοιοῦ, ὡς ἐφθμεν εἰπόντες, ὑπάρχουν ρήγματα ὅπων και βράχοι ἀνόντες, μάζα δ' ἐκρέει φλογερὰ και τετηκυία ὕλη, διαπυρούσα τὰς ὁπὰς και τοῦ φλοιοῦ τὰ χεῖλη, και ἥτις βαθυμῶν της γῆς τὰ σπλάγγνα κατατρώει, καθὼς φρονῶ κι' ἐγὼ αὐτὸς και ἄλλοι σεισμολόγοι.
- Π.—Βρε θὰ μοῦ 'πῇς γιὰ τὸν σεισμό;
- Φ.— Καθὼς λοιπὸν σοῦ εἶπα τὸ ἐκκρεμές μου, Περικλή, μεσάνυκτα ἐκτόπα, κι' ἐγὼ εἰς τὸ κρεβάτι μου ἐξάπλωσα ντυμένος, ἔχων 'στο νοῦμου τὸν σεισμόν και τῶν θνητῶν τὸ γένος. Πλὴν μόλις ἤλθεν ὁ Μορφεὺς — ὁ σπαραγμὸς θανάτου— δὲν ξέρω πῶς ἐκούνησε ὁ σκύλος τὴν οὐρά του, κι' ἐγὼ μ' αὐτὸ τὸ κούνημα τὸ λογικόν μου χάνω, εὐθὺς ἀπ' τὸ κρεβάτι μου τινάζομαι ἀπάνω κι' ἔξω φρενῶ, παραλαλῶ και τρέχω μὲς 'στὴ μέση φωνάζων «Συχωρᾶτε με και ὁ Θεὸς 'σχωρέσει.» 'Ολ' ἡ φωνή μου ξυπνᾷ με τὴ φωνή μου τούτη, κι' ἀρχίζει κλάμμα και κακός...
- Π.— Οὐ! νὰ χαθῇς, ταρτοῦ.
- Φ.—Φοδοῦμαι εἴταν κούνημα κι' ὁ Σαβδαῶθ ἀρχίζω.
- Π.—Οὐ! νὰ χαθῇς, τοιφούταρε...
- Φ.— Βρε παίζεις με τὴ φύση;
- Π.—Λοιπόν;
- Φ.— Λοιπὸν τὸ κλάψιμο ἀρχίζει τὰ παιδιὰ μου μὰ κλαῖνε κι' ἔλα, Περικλή, τὰ εἰκονίσματά μου, καθὼς και τῆς Τριπόλεως ὁ 'Αγιος ἐκεῖνος, κι' ἀκούεται ἀνέμικτος ὁλοσυγμὸς και θρήνος, κι' ἐγὼ πηγαίνω μιὰ ἐμπρὸς και μιὰ πηγαίνω 'πίσω, χωρὶς νὰ ξέρω, ἀδελφέ, πῶς νὰ πρωτοσκουπίσω, τὰ δάκρυα τῶν τέκνων μου ἢ τῶν σεπτῶν εἰκόνων.
- Π.—Και τέλος;...
- Φ.— Φεύγω 'στοὺς ἀγρούς κι' ἐν μέσῳ τῶν λαμπρῶν γιὰ νὰ μὴ μ' εὕρῃ ὁ σεισμός ὁ ψυχοννηγάρης... μὰ παρητήθη ἐμάθα και ὁ Μπαϊρακτάρης, κι' ἂν ἔχῃς ὀρεξὶ καιρὸ και χρήματα νὰ χάνῃς, τώρα 'μπορεῖς ἐλεύθερα τὸν πόnton σου νὰ βάνῃς.
- Π.—Κι' ἐγὼ, μωρέ, τὸ ἐμάθα γιὰ τὸν Μπαϊρακτάρη.
- Φ.—Λοιπόν;
- Π.—'Ορίστε δὴν σερκικαῖς, διαόλου φοβιστάρης.

Ὁ Φασουλὴς παραφρονῶν
και βλέπων πρὸς τὸν οὐρανόν.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸν χαλασμόν ὡς φοβηθῶν ἐκείνοι, ποῦ εἰ, λέγεται καθὼς 'στὴν γῆν ἀπολαμβάνουν, και ἂν κανένα 'ξαφνικὸ εἰς τοὺς ἀνθρώπους γίνη, αὐτοὶ και μόνον χάνονται, αὐτοὶ και μόνον χάνουν. 'Αλλὰ ὁ ἄθλιος ἐγὼ ποῦ δὲν ἀπολαμβάνω ἐκτός τοῦ ζῆν ὡς βεβαίῳ πῶς ἄλλο τι δὲν χάνω.

'Αλλ' εἰμὼς και τὸ ζῆν αὐτὸ τί διάβολο τὸ θέλω; γιὰ νὰ 'μιλῶ μόνος μου με στέρας και με ταίχους, ἢ νὰ κοτῶ τὸν Φινικλή και τὸν Σπανὸ Σεμτέλο, ἢ νὰ 'ξυπνῶ πρῶτ πρῶτ και ν' ἀραβιάζω στήχους; Και ὅποιος ζῇ γιὰ νὰ μὴ ζῇ τί τὰχατε θὰ χάσῃ, ἂν γκρεμισθῇ τὸ σπίτι του και τὸν κατασκεπάσῃ;

Μακράν, ζῶν μου βδελυρά, μακράν, ἀχρεῖον σῶμα, και ἄθλιος διαπνοή, και σῶ ψυχὴ, ἀκόμα, με τοὺς ἀγνώστους πόθους σου, με πνεύματα ζεφύρων, και ἀενάους βερδασμούς ἀπατηλῶν ἐνέτρων. 'Αν εἶσαι πρᾶγματι ψυχὴ ἢ εἰς τι ἄλλο εἶσαι, διὰ μιᾶς τὸ ἀπειρον δρασκέλιος και σήλεις.

Φύγε μακρὰν τοῦ σώματος, φιλόσοφος ψυχῇ μου,
καὶ κρῶζε ἀπ' ἐπάνω μου ὡς κόραξ τῆς ἐρήμου·
μὰ πρόσεχε ὅσῃν γῆν αὐτὴν νὰ μὴν ξαναγυρίσης
κι' εἰς κτήνος καὶ εἰς ἄνθρωπον ποτὲ μὴν κατοικήσης,
ἀλλ' ἄγνωστοι ὥς ἀνοιχθοῦν ἐνώπιόν σου δρόμοι,
ποῦ δὲν τοὺς βλέπουν ἄνθρωποι, οὐδὲ θεοὶ ἀκόμη.

ὦ ἀφιλότιμε Σεισμέ, φανοῦ εὐθὺς ἐμπρὸς μου,
καὶ σείσε τὰ θεμέλια τοῦ ἐπιγείου κόσμου.
Ἄς τιναχθῶ ὅσους οὐρανοὺς μὲ ἴσο τὸ κεφάλι,
καὶ μόλις ἀνεθῶ ἐκεῖ ὡς γκρεμισθῶ καὶ πάλι,
κι' ὡς σφενδονίζωμαι ἠψηλὰ κι' ὡς ξαναπέφτω ἴσιω,
ὥς ὅτου τὴν ἀπόστασιν γῆς κι' οὐρανοῦ μετρήσω.

Ἐλᾶτε κατεπάνω μου, βουνά, κοιλάδες, ὄρη,
καὶ σείτε, ὦ βέλη τοῦ πυρὸς καὶ κεραυνοὶ πυρφόροι,
καὶ ἀπ' ὀπίσω κι' ἀπ' ἐμπρὸς κτυπάτε μ' ὀλοένα,
ὥς ὅτου πλέον κεραυνὲν νὰ κάμετε κι' ἐμένα.
Δὲν σᾶς φοβοῦμαι, ὄρθιος ἐνώπιόν σας βαίνω,
κι' ἀτάραχος κι' ἀναίσθητος τὰς φλόγας σας προσμένω.

Ἄλλ' ὅμως, ἄτιμε Σεισμέ, ἀκόμα μὴ θελήσης
ὕπὸ ἐρείπια πετρῶν νὰ μὲ κατρακυλήσης,
ὡς μὴ γενῇ συντέλεια καὶ χαλασμός Κυρίου,
προτοῦ νὰ ἔλθῃ κι' ἡ βουλὴ ὅτ' ἐτέλος Ὀκτωβρίου,
προτοῦ μεταρρυθμίσωμεν τὸν δυστυχῇ λαόν,
καὶ κάμωμεν τὰς ἐκλογὰς τῶν Περιφερειῶν.

Ἀκόμη ὁ ταλαίπωρος ἐπιθυμῶ νὰ ζήσω...
ἔλα, φιλόσοφος ψυχῇ, ὅτ' ὅσῃν μου ὀπίσω,
καὶ πέταξε εἰς τὴν βουλήν ἐπὶ πτερῶν ἀνέμου,
καὶ συζητήσεις ἄκουσε εἰρήνης καὶ πολέμου,
κι' ἴδῃ τὴν ἀποξήρανσιν τῆς λίμνης Κωπαΐδος,
κι' ὀνειροπόλησε λαμπρὸν τὸ μέλλον τῆς πατρίδος.

Ἄ! εἶν' ὥραία ἡ ζωὴ καὶ εἰς ἐμὲ ἀκόμα!..
Ἰδοὺ ἠψηλὰ ὁ οὐρανὸς μὲ τὸ γλαυκόν του χρῶμα,
ἡ Μούσαις καὶ ἡ Χάριτες πετοῦν ὀλόγυρά μου
καὶ σχολιάζεται παντοῦ ἡ Περιφέρειά μου.
Ἄν δὲ ζητήσετε ποτὲ καὶ τοῦτο τὸ βιβλίον,
εἰς τῆς Ἑστίας τρέξετε τὸ βιβλιοπωλεῖον.

Τραγοῦδι Σεπτεμβριανὸν
κι' ἐν γένει φθινοπωρινόν.

Μωρὲ τ' εἶναι τοῦτα! τί χαραῖς καὶ γέλοιον,
τί φωναῖς καὶ κρότοι, κοσμοχαλασίαν,
κάρρα φορτωμένα κι' ἀδειανὰ βαρέλια
κι' ὅλα ξυρισμένα περσυνὰ κρασίαν.
Μωρὲ τείναι τοῦτα!.. βρῶμα γενικὴ,
καὶ μετοικεσία καταστρεπτικὴ.

Ἐπιπλα ὅτ' ἀκάρρα, πιάναν, καναπέδες,
ροῦχα βελουδένια καὶ μεταξωτά,
ἀδειανὰ τσουκάλια, χίλιοι τεντζερέδες,
φαθωταῖς καρέκλαις ἀνακατωτά.
Μωρὲ τείναι τοῦτα, βρῶμα γενικὴ,
καὶ μετοικεσία καταστρεπτικὴ!

Σκόννη μὲ τὴ λάσπη, λάσπη μὲ τὴ σκόννη,
ὅπου κι' ἂν πατήσης θὰ μουνταρευθῇς,
ὁ βορειᾶς σφυρίζει κι' ὅλον σὲ σηκώνει
ὅπου κι' ἂν περάσης, ὅπου κι' ἂν σταθῇς.
Μωρὲ τείναι τοῦτα, βρῶμα γενικὴ,
καὶ μετοικεσία καταστρεπτικὴ!

Βλέπεις μὲς ὅσους δρόμους ἀσχημιάς καὶ καὶ
μπάμιας καὶ ντομάταις, ἐπιπλα παληά,
τὰ σχολεῖ ἀνοίγουν, τρέχουν οἱ δασκάλοι,
κι' οἱ βιβλιοπῶλαι ἀρχινοῦν δουλειά.
Μωρὲ τείναι τοῦτα, βρῶμα γενικὴ,
καὶ μετοικεσία καταστρεπτικὴ.

Τὸ καλοκαιράκι πάλι μᾶς ἀφίνει
κι' εἶναι ἡ ζωὴ μας ὄνειρον βραχύ,
πέφτουνε τὰ φύλλα, ἡ νεότης οὔνει,
κι' ἔρχεται ὁ κόσμος ἀπ' τὴν ἐξοχή.
Μωρὲ τείναι τοῦτα, βρῶμα γενικὴ,
καὶ μετοικεσία καταστρεπτικὴ.

Ταβουλάρη, στῆθι μετὰ τοῦ θιάσου,
πουθενὰ δὲν θάβρης πηδ καλὸ κοινόν...
μὰ καὶ σύ, Κωστάκη, φεύγεις ὅτ' ὀσωτά σου
σὺ ὁ παννυχίως ἔλους συγκινῶν;
Μωρὲ τείναι τοῦτα, βρῶμα γενικὴ,
καὶ μετοικεσία καταστρεπτικὴ!

Μωρὲ τείναι τοῦτα, τί χαραῖς καὶ γέλοιον,
τί φωναῖς καὶ κρότοι, κοσμοχαλασίαν,
κάρρα φορτωμένα κι' ἀδειανὰ βαρέλια,
κι' ὅλα ξυρισμένα περσυνὰ κρασίαν.
Μωρὲ τείναι τοῦτα, βρῶμα γενικὴ,
καὶ μετοικεσία καταστρεπτικὴ.

Εἰς τὴν Ἁγία Λύρα, ὅσῃν ἐκκλησιᾷ ἐκείνῃ,
τοῦ ὅτ' Μετόχι βρίσκεται τῆς δροσερᾶς Πεντέλης,
μοναδικὴ πανηγυρὶς μεθαύριον θὰ γίνῃ,
καὶ ὡς προστρέξῃ ἕκαστος φιλέορος τεμπέλης.
Ἡ δὲ πανηγυρὶς αὐτὴ καὶ σεις δὲν ἀγνοεῖτε
πῶς διὰ τὰ γενέθλια τῆς Μαρίας τελεῖται.

Τὸ Ἄστυ ἔχει αὐριον τὰς τοῦ σεισμοῦ εἰκόνας,
ἐξεργασμένας ἀληθῶς καθ' ὅλους τοὺς κανόνες.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ὅτ' τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἕνα κάποιο Φαρμακεῖον,

Καφενὲ τῶν «Εὐφρονούντων» — νύχτα μέρα συζητοῦνται,
μὲ μπακαλητὲς καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τέτοιους
μ' οὐρητήρια σαντούρια — καὶ μὲ μάνδρα μὲ γαϊδούρια.